

Старий обряд на сучасний лад

Марко Східняк

Фантастичне оповідання

Весняні канікули. Вона прокинулась ще ранковим присмерком. Згадала, що у школу не треба йти, педагогічна нарада аж у середу. І взагалі відпросилась у директорки на поїздку у село, до батьків. Нахлинуло тілесне відчуття щастя, що розносили по клітинкам гормони. Снилось щось красиве і сексуальне. То вона була трошки спустошена. Але свідомість полихнула тривогою. І тривогою дівчачою, чи що.

Вона була явно не вдома, одягнена у байкову нічну сорочку, хоча з вечора укладалась спати у якихось темних бронебійних товстих трусиках та ліфчику. Накачати снодійним її не могли. Вчора і позавчора, відправивши у п'ятницю дванадцятилітню дочку у Зміївку, до діда з бабою, вона сиділа дома, зависла в Інтернеті та доїдала харчі з холодильника, щоб його відключити. І таки вимкнула.

Але дівчина мала відмінний слух та відчула роботу мотора рефрижератора. Десь тут, мабуть у сусідній кухні. Та одночасно ... рівномірне наче чоловіче сопіння. Мало не у вухо. Залізні нерви вчительки подавили бажання дико заверещати та кинутись наосліп куди завгодно. Напруживши, Ніка перевірила мускулатуру. Все тіло відізнавалось здоровою силою. Після цього вона напіввідкрила одне око. Поряд вималювалась пика якогось діда, явно сплячого і без усякої міміки.

- Що тут було?! - панічно подумала Вероніка. - Якщо щасливі діди валяються поруч.

Добротна ковдра між ними була натягнута, тобто нічого не відділяло її від старого маніяка. Жінці стало страшно. Але тіло підказало, що нічого лишнього не було. Як кинула вона статеві відносини сім років тому, коли розвелась з чоловіком, так і ніколи і ні з ким. Обходила палаючими снами. Вона ж не з перепою, то собі довіритись можна. І дід не нагадував поїхавшого, що нарешті добився свого. В міру вимучене лице сильного і спокійного дядька. Казна що!

Обережно оглянула приміщення. Увагу привернули портрет Шевченка, молодого, як на грошах і вікна, замерзлі не менш, ніж на палець.

- І де це у квітні в Україні!? - Черговий раз озадачилась молодиця. Портрет налаштував її на оптимістичний лад. - Це якийсь багатогодовий розіграш, - вирішила вона раптом.

Потім тверезо оцінила ситуацію і подумала:

- Надто крутий. Таке практично неможливе. - Настрій знов упав.

- Ну все, пора істини. - Вона потихеньку прокашлялась, бо свого одягу не бачила, а діда для початку треба було виселити з постелі.

Дід аж підскаочив від несподіванки. Дівчина схопилась за край ковдри, щоб та не злетіла, хоча довга жовтогаряча з синіми квіточками нічна сорочка надійно, по саме горло була застебнута на світло-жовті ґудзики.

Дід зняв із цвяха у стіні темно-лазуровий махровий халат, сховав у ньому своє древнє за кроєм спіднє, ставши звичайним не молодим дядьком, на якого на вулиці Вероніка і не звернула б уваги. Але когось він уперто нагадував.

Старий сів на ослінчик та дивиться на неї. Трохи співчуваючи, трохи насмішкувато.

- У мене ти третя за неділю. Хтось грається у трансгресію. І всі потраплянки судячи з твого "ой, мамо", з України. А ти витримана. Не верещиш і не атакуєш. Ким робиш?

- Вчителькою і тимчасово завучем.

- Ну, нема більш постійної речі, ніж то, що називається тимчасовим.

- Де ми?

- На північ від Ла-Ронж,— сказав дід. Роздумування Вероніки щось затягнулось. Нарешті молодиця непевно спитала: — Це на південь чи на північ від Ла-Лош.

- Ще і звідти на північ, - повідомив він. - Це щось новеньке, - не прячучи здивування, сказав старий. - Що, не буде ні нападу на старого маніяка, ні верещання на сім миль довкола, лякаючи всіх койотів прадавнього бореального лісу, аж до лісотундри, ні хоча б утікання на вулицю, де зараз нещасні плюс 28. Представтесь, панночко. Більш повно.

- Вероніка Вишняк. Учителька географії, Кривий Ріг. Україна. Тільки мені здавалося, що у Північному Саскачевані так близько до полярного кола окрім громад туземців нікого нема. І що тут взагалі твориться?

- Комуś робити нічого, от він і, то перекидає у хату старого коваля Опанаса дівчат з далекої України, то забирає їх.

Учителька критично оглянула приміщення.

- Ти діду хоча б другу подушку не клав, то може б і відчепилися, - ще раз помітила, що вікна не протаяні, розмальовані морозом. - 28 тепла це за Фаренгейтом, звичайно а по Цельсію це пара градусів морозу. Дід, у тебе діти є?

- Звичайно, восьмеро. Усі у Калгарі, Сіетлі та Сакстауні.

- А жінка?

- Три роки як померла.

- Хлопці звичайно фізики та психологи.

- Так. Викладачі в ВНЗ та дослідники.

- Отож. Не хочуть патентувати винахід чомусь, та передавати у міністерство оборони. Мабуть поки розробляють якийсь щит, захист країни від подібного несанкціонованого перекиду. А попутно вирішили позбиткуватись над престарілим батьком, - майже впевнено сказала дівчина.

- Не такий я й престарілий. Рука ще важка. Візьму віжки від оленів, полечу у Сіетл та відлупцюю прямо на кафедрі найстаршу, професорку. Це Марійка, більше всього схоже.

- Отож, в дитинстві недолупцював, то зараз прийдеться.

- Та я на них молився. Всі восьмеро - відмінники. Всі вчилися за державні чи якісь інші, але не мої, гроші. Караючою інстанцією у нас була покійна Гандзя.

- Діду, і ти представся повністю.

- Добре. Дмитро Воловик, колись закінчив технологічний університет. Живу на пенсії біля полярного кола і племен на-дене.

- А Мирослав Воловик?

- Підстарший. Розвівся давненько, онукові тринадцять.

Дівчині все стало абсолютно ясно.

- Бігає за мною по місту Кривий Ріг якийсь западенець, Воловик Мирослав. Ось я у тебе його, за старовинним українським звичаєм, і сватаю.

- Якщо тебе візьме заміж мій син, то на сім'ю благословляю.

- Батьку, я знаю, що без скелета у шафі щасливої сім'ї не буває. Щось повинно бути дико не так. Сатана відає, що це сімейство йде по лезу ножа, це чорта радує і він не мішається. Але якщо ти дуже чітко та вірно опишеш синові всі дрібниці, як я тут появилась у сорочечці, то я тебе вб'ю, розчиню у кислоті та виллю в унітаз у найбільшому публічному туалеті Реджайни. Віриш?

- Важкувато тобі прийдеться. Це ж кислота. І багато. Не випаруються випадково, наприклад, самі унітази чи труби каналізації? Але вірю. І почув.

Одяг твій у сусідній кімнаті. Так з попередніми дівчатами було. Такий рейвах тут був. Мабуть твої суперниці. Такі собі. Парадниці. Зникли через пару годин. Скоріше всього думають, що приснилось.

- Діду, тут мобільний зв'язок є?

- Звичайно.

- Дзвони Марійці, скажи, що за своячкою не замерзне і коли переодягають, то відривають ярличок з ночнушки. Та хай перекине Мирослава сюди, поки він намагається зрозуміти, де поділась Вероніка, що не відповідає на дзвінки. А якщо він правильно в'їхав в Україну, то хай вибирається до батька, у Північний Саскачеван. Нехай мені тут освідчується. Як тобі я як невістка?

- Бойова. З-під стоячого підшву випореш. Прямо сватання на Гончарівці. Бідний Мироша! Але жити будете щасливо. Ти не вертихвістка.

Херсон, березень 2023.

© Марко Східняк. Автор. 2023.